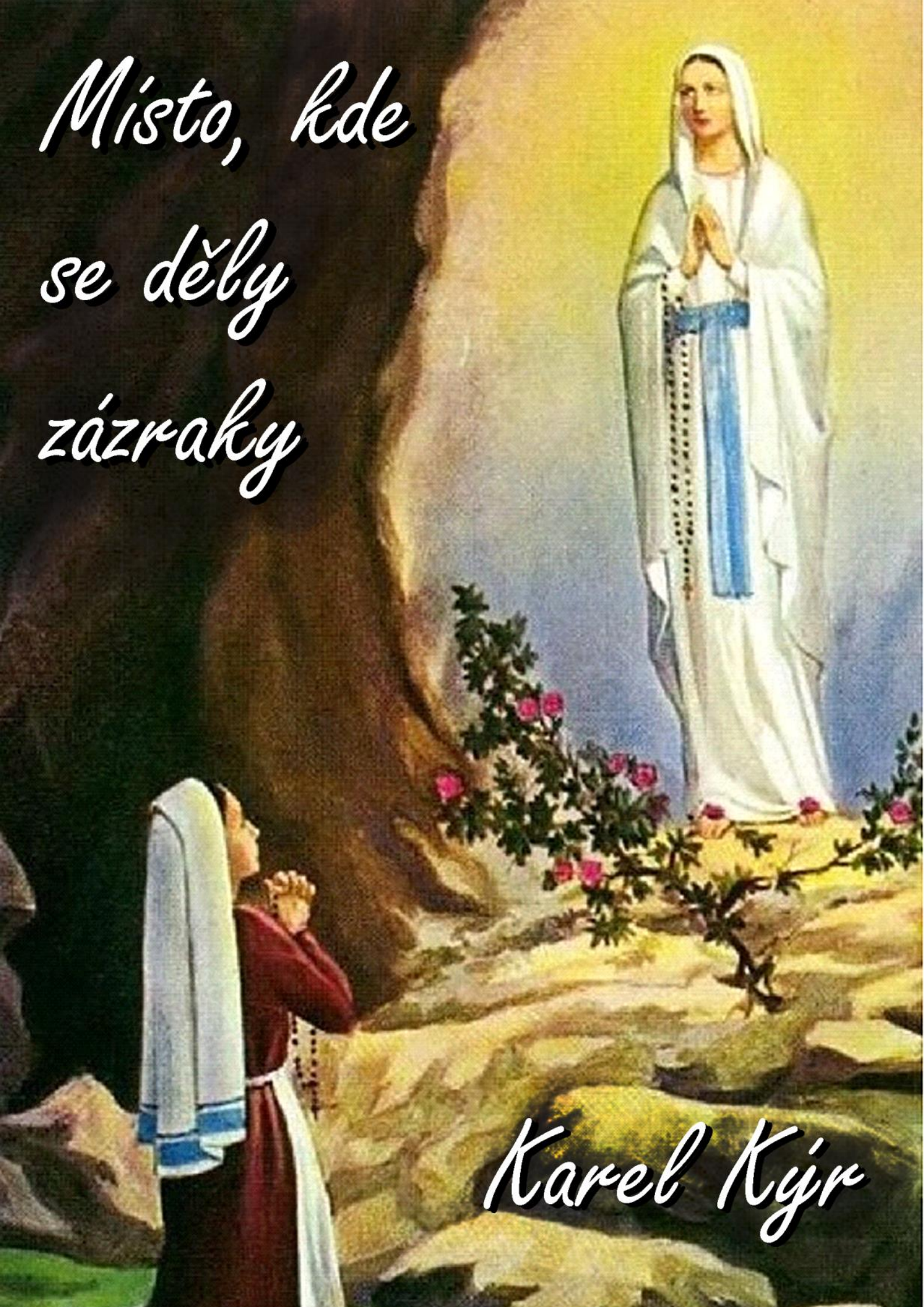

Místo, kde
se děly
zázraky

Karel Kyr

Karel Kyr

**MÍSTO, KDE SE DĚLY
ZÁZRAKY**

Copyright

Autor: Karel Kýr

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-63-5 (epub)

978-80-87856-64-2 (mobi)

978-80-87856-65-9 (pdf)

PRVNÍ ČÁST

Motto: „Existují dva způsoby, jak se dívat na svět – jako když nic není zázrak, nebo jako když je zázrak všechno.“

A. Einstein

Místo předmluvy: O zázračných uzdraveních a vojácích v Lurdech

V roce 1962 byl do vojenské nemocnice ve Veroně přivezen muž středního věku jménem Vittorio Michelli. V hýždí měl velký, bolestivý nádor, který znemožňoval pohyb v levé kyčli. Rentgenové snímky odhalily rozsáhlé poškození pánevních kostí a kyčelního kloubu. Biopsie provedená v květnu prokázala rakovinu vřetenových buněk. Protože operace neměla sebemenší šanci na úspěch, Michellimu znehybnili pánev sádrovým obvazem a převezli ho do oblastního centra na radioterapii. Po čtyřech dnech bez jakéhokoli ozařování byl převezen do vojenské nemocnice v Trente. Tam strávil následujících deset měsíců, aniž se podrobil jakékoli terapii - navzdory pokračujícímu rozpadu kosti, progresivní ztrátě aktivního pohybu v levé noze a celkovému zhoršení zdravotního stavu. Michelli se doslova rozpadal na kousky, nádor se zvětšoval a vyžíral kost a všechny podpůrné struktury, které spojují nohu se zbytkem těla.

V roce 1963, přibližně rok po určení původní diagnózy odvezli přátelé Michelliho do Lurd. V té době byl Michelli naprosto zesláblý a nemohl jít. S pánví v sádrovém obvazu to musela být nesmírně obtížná cesta. Po příjezdu do Lurd ho vykoupali v posvátné vodě. Okamžitě po koupeli se mu vrátila energie, chuť k jídlu a říkal, že cítí proudění po celém těle. Když ho přátelé přivezli zpátky do Trente, stále ještě v sádrovém obvazu, začal přibírat na váze a byl mnohem aktivnější. Asi po měsíci mu lékaři sundali sádrový obvaz, udělali rentgenové snímky a zjistili, že nádor je menší. Nádor se pomalu zmenšoval, až nakonec zmizel úplně. Během dalších rentgenových vyšetření se zjistilo něco naprosto neočekávaného: zničená kost začala růst a nakonec se

úplně obnovila. Dva měsíce po návratu z Lurd šel Vittorio Michelli na procházku. Jeho lékaři říkají:

„Došlo k pozoruhodné rekonstrukci kyčelní kosti a dutiny. Rentgenové snímky z let 1964, 1965, 1968 a 1969 jednoznačně potvrzují, že došlo k neočekávané kostní rekonstrukci, neprosto neznámé v análech světového lékařství. Za pětáctýřicet let, které jsme strávili studiem rakovinných nádorů všech druhů kostních struktur, jsme se nikdy nesetkali s jedinou spontánní rekonstrukcí kosti tohoto druhu. Hledali jsme vysvětlení tohoto uzdravení, ale žádné jsme nenašli. Michelli se nepodrobil žádné speciální terapii a netrpěl žádnou přidruženou infekcí, která by mohla ovlivnit vývoj rakoviny. Naprosto zničená kost se úplně zrekonstruovala bez jakéhokoli chirurgického zákroku. Levá noha, která byla úplně nehybná, se uzdravila, prognóza je nepopiratelná, a pacient žije. Devět let po návratu z Lurd se pacient těší výbornému zdraví.“

Tento případ byl v roce 1970 prohlášen Mezinárodní lékařskou komisí z Lurd (CMIL) za zázrak a v roce 1976 byl oficiálně uznán také katolickou církví. Mezinárodní komise z Lurd tvoří asi 25 členů ze západní Evropy a Anglie, mezi nimiž jsou specialisté z oboru ortopedie, chirurgie, psychiatrie, radiologie, dermatologie, oftalmologie, pediatrie, kardiologie, onkologie a neurologie. Skoro polovina členů vyučuje na lékařských fakultách. Komise se schází každoročně v Paříži, kde revidují jednotlivé případy. Rigorózní pozornost se věnuje veškeré lékařské dokumentaci, včetně laboratorních nálezů. Jsou vyřazovány případy, u kterých byl zjištěn nějaký identifikovaný fyzický zásah, který mohl vyvolat příznivou reakci. Za kritickou se považuje také náhlost a úplnost uzdravení a všechny doplňující podrobnosti případu. Komise si také klade tuto otázku:

„Je uzdravení pacienta v rozporu s očekáváním vědy a je vědecky nevysvětlitelné?“

Prohlásit uzdravení za zázračné není snadné ani pro katolickou církev. Kardinál Lambertini, který se později stal papežem Benediktem XIV., stanovil již v roce 1735 pět pravidel, která dodnes slouží jako kritéria:

1. Nemoc musí být vážná, nevyлéčitelná a nesmí reagovat na léčení.
2. Nemoc, která zmizela, nesměla dosáhnout stádia, v něm by zmizela sama od sebe.
3. Pacientovi nesměly být předepisovány žádné léky, a pokud nějaké dostal, musely mít minimální účinek. (Dnes je neobvyklé setkat se s případem, který by nebyl léčen; proto se vylučují jen pacienti, kteří podstoupili potenciální léčivou terapii; pokud nelze prokázat, že terapie selhala).
4. Uzdravení musí být náhlé a okamžité. (Toto kritérium bylo rozšířeno, takže dnes zahrnuje i případy uzdravení, k nimž došlo během několika dní.)
5. Uzdravení musí být úplné.

Podívejme se ještě na jeden případ zázračného uzdravení, který byl potvrzen Mezinárodní lékařskou komisí z Lurd v roce 1982. Delizii Cirolliové, dívce z malé sicilské vesnice na svazích Etny, bylo dvanáct let, když přišla k lékaři s oteklým kolenem. Rentgenový snímek ukázal změnu kostní struktury a Delizia byla poslána na univerzitní ortopedickou kliniku v Catanii. Provedená biosepsie konstatovala kostní metastáze neuroblastomu. Chirurg navrhl amputaci, ale rodiče kategoricky odmítli. Chirurg tedy doporučil radioterapii, ale to Dezilii tak rozrušilo, že jí rodiče museli odvést domů, aniž se podrobila jakémukoli léčení. K dalšímu vyšetření došlo na univerzitě v Turínu, ale ani tam nebyla Delizii předepsána žádná terapie. Nakonec Deliziina učitelka poradila rodičům, aby ji vzali do Lurd. Místní obyvatelé uspořádali sbírku, aby měla dívka na cestu. Přijela tam s matkou v srpnu 1976. Čtyři dny navštěvovala obřady, modlila se v jeskyni a koupala se v posvátné vodě. Nicméně její zdravotní stav se nezlepšil a další rentgenové snímky ukázaly pokračující růst nádoru. Deziliin stav se rychle zhoršoval a její rodina se začala připravovat na pohřeb. Vesničané se mezitím horečně modlili k Panně Marii lurdské a matka Delizii nepřestávala podávat vodu z Lurd.

Pět dní před vánočními svátky řekla Delizia rodičům, že chce vstát z postele a jít ven. Vyšla z domu bez bolesti, ale nemohla jít daleko, protože byla velmi zesláblá. V té době vážila 22 kilogramů. Nicméně otok kolena zmizel a její celkový stav se normalizoval.

V červenci následujícího roku se vrátila do Lurd a šla před lékařskou komisí. Další vyšetření neodhalilo žádné známky nádoru. Určit přesnou diagnózu bylo obtížné. Vzorky tkáně použité při původní biopsii byly předány eminentním francouzským histologům, ale jejich názory se lišily. Někteří tvrdili, že šlo o nerozlišený neuroblastom, zatímco jiní se přikláněli k názoru, že šlo o Ewingův sarkom. Závěr mezinárodní komise z Lurd zněl:

„Delizino uzdravení bylo v každém případě pozoruhodné. V té době bylo zaznamenáno jen velmi málo případů spontánní remise neuroblastomu, ale nikdy k remisi nedošlo u pacientů starších pěti let a spontánní remise Evingova sarkomu nebyla zaznamenána nikdy.“

O dnešních Lurdech mnoho lidí mluví jako o místě, které je plné extrémů. V chrámovém komplexu cítíte koncentraci nesmírné lidské bolesti, ale hned za jeho hradbami najdeme ulice plné obchodů s různými kýči. Od sošek Panny Marie se šroubovací hlavičkou na lurdskou vodu až po měděné pánve s reliéfem zjevení. Ale mnozí lidé jsou skutečně přesvědčeni o tom, že jim pomohou pamětní mince z automatu nebo plastové lampičky. Jsou přece z Lurd... Před Jeskyní zjevení na břehu řeky Gavy postávají stovky lidí a další tisíce proudí jeskyní a dotýkají se chladných kamenných stěn uhlazených od lidských dlaní. Václav Kuplík v časopise A report (12/2005) napsal:

„Chtějí si vyprosit milost u Panny Marie. Naplánovali si svůj život, jenže osud byl jiný. Ted' zoufale prosí o boží milost. Kéž si z Lurd odnesou přesvědčení, že každý lidský život, byť konfrontovaný s nesměrnou bolestí a někdy i lidským zlem, má smysl. Lurdy totiž dávají naději i sílu vyrovnat se s osudem a naučit se žít se svým údělem. Sílu nepřestat věřit ve smysl života.“

Od roku 1958 navštěvují poutě v Lurdech i vojáci, naše armáda jezdí do Lurd od roku 1992. Ve svém archivu mám informace z roku 2005, kdy se poslední májový víkend roku 2005 sjelo do Lurd šestnáct a půl tisíce vojáků ze třiatřiceti zemí celého světa na 47. mezinárodní vojenskou pout' (Pelerinage Militaire International). Byla tu i početná česká výprava. Sto devadesát příslušníků české armády, kterým cestu a ubytování zabezpečila Volareza, se zúčastnilo v čele s vlajkonoši a mladými hudebníky z roudnické vojenské konzervatoře všech fází oficiálního programu.

Václav Kuplík: „ Na první pohled se může zdát, že je to vlastně další extrém, když se do Lurd sjíždějí armády. Jenže to nejsou vojáci, kdo ve světě vyvolává nepokoj a války. Bránit vskutku ušlechtilé hodnoty vyžaduje vybojovat nejdříve vnitřní zápas ve víru, ve spravedlivou myšlenku. A tady prostředím slavného poutního místa dělá zázraky. Dává vojákům -vesměs mladým chlapcům a děvčatům- naději v život bez válek a v přátelství. S přátelstvím lidí bez rozdílů barvy pleti a uniformy se tu v průběhu vojenské pouti setkáme na každém kroku.“

Čeští vojáci se na 47. Pelerinage Militaire International zúčastnili -mimo společného programu - slavnostního zahájení, několikakilometrového „průvodu světla“ se zapálenými svícemi v ulicích města, mezinárodní bohoslužby před centrální Růžencovou bazilikou a slavnostního zakončení celé této obrovské slavnosti- vydali na Křížovou cestu nad městem, u Jeskyně zjevení zažehli obrovitou svíci s nápisem ARMÁDA ČESKÉ REPUBLIKY a v kapli sv. Jana Maria Vianey měli vlastní českou mši celebrouvanou hlavním kaplanem AČR pplk. Tomášem Holubem za asistence několika dalších kaplanů. Václav Kuplík ve výše zmíněném časopise píše:

„Na tuto bohoslužbu přišla i hlavní představitelka české delegace -náměstkyně ministra obrany pro personalistiku Jaroslava Příbylová, zástupce armády generálmajor Josef Sedlák, přidělenec obrany při velvyslanectví ČR ve Francii brigádní generál J. Bečvář s chotí a jako soukromá osoba (na dovolené) i náš velvyslanec ve Francii Pavel Fischer s manželkou a dětmi.“

Velvyslanec po pouti řekl: „Jsem tady poprvé, ale duchovní síla tohoto místa mně na Lurdy nedá nikdy zapomenout. Děkuji našim vojákům za skvělé vystupování na této krásné akci, která svým významem a duchovním rozměrem přerůstá Lurdy i celou Francii.“

A náměstkyně ministra obrany J. Příbylová před odjezdem z Lurd prohlásila: „Jsem potřetí na tomto velkém setkání vojenské mládeže z celého světa. Naše výprava je letos téměř jednou tak početná jako loni. Cítím opravdovou hrdost na naše vojáky, kteří byli skvělí a důstojně reprezentovali svoji armádu i zemi.“

Padla zmínka o zázracích. ThDr. Karel Lev Řehák v knize „Máj Panny Marie Lurské“ (Praha 1888) píše:

„Nepřátelům Panny Marie a neznabohům, kteří popírají, že by Bůh posud zázraky činil, ba jen činiti mohl, dávám tuto na uvážení: V knize Lourdes ind seine Wunder von Dr Hense, strana 129-133 stojí psáno, že v Paříži již před lety uložil jistý katolík francouzský E. Artus, jakožto obhájce lurdských

zázraků, 15 000 franků pro toho, kdo by dokázal, že v Lurdech zázraky se nedějí. Tyto peníze jsou uloženy u pana M. Turqueta v Paříži, rue de Hanovre č. 6...”

Dlužno dodat, že nikdo nic nedokázal a peníze si také nevyzvedl.

Ale jako to všechno začalo?

Seznámení s místem a „hrdinkou“ příběhu

V době, o které bude řeč, byly Lurdy nepatrným městečkem v jihozápadní Francii, které těsně přiléhalo k úpatí věnce vysokých hor-Pyrenejí, které tvoří přirozenou hranici mezi Francií a Španělskem. Nad městem vyčnívala mohutná skalní hradba, korunovaná starobylým hradem. Kolem městečka a hradu šplouchaly modré vlny řeky Gave de Pau.

Nedaleko města, na jeho západní straně, vystupovala -jakoby z řeky Gave- příkrá pustá skála, které tu říkali Roches Messabielle, což bychom mohli přeložit jako Stará skála. V této skále byla od přírody vyhloubená prostranná jeskyně, přes tři a půl metrů vysoká a stejně hluboká. Strop byl hladký, sklenutý a v pozadí se skláněl až kzemi. Uvnitř byla jeskyně po své pravé straně asi přes metr padesát od přírody vyhloubena v podobě prodlouženého O. Tento druhý obloukovitý výklenek byl uvnitř opět oddělen a tvořil třetí jeskyňku, která byla pro předcházející dvě oknem, přicházelo tudy světlo.

Roku 1858 byl ve skalní puklině, pod druhým otvorem, zakořeněn keř plané růže, který své větve rozprostíral otvorem přední jeskyně až po skále dolů.

V Lurdech žila roku 1858 zchudlá rodina Soubirousová. Otec byl mlynářským, s malým kapitálem si pronajal malý mlýn. Protože slušné výdělky se hned neobjevily, a nedostatek financí nedovoloval pokračovat, musel pronajatý mlýn opustit. Snad se na tom také podepsala jeho láska k alkoholu a kartám. A nejen to, přišel i o svůj nevelký majeteček. Žil se svou rodinou v chudobě, z výtěžku příležitostné denní mzdy.

Se svou manželkou Luisou se musel starat o čtyři děti, z nichž nejstarší se jmenovala Bernadetta, tou dobou jí bylo již čtrnáct let. Protože se Bernadetta narodila jako příliš slabé dítě a navíc její matka těžce onemocněla, byla dána na vychování k příbuzným do horské vesnice zvané Bartrés, kde strávila nejútlejší dětství. Protože dívka trpěla záduchou, její příbuzní ji nezatěžovali žádnou namáhavou prací, ale přikázali jí jen pást ovce na horských lukách.

Bernadetta se nenaučila číst ani psát jako ostatní děti v Lurdech, nedostalo se jí ani základního náboženského vzdělání. Ve čtrnácti letech nebyla ani jednou u svatého přijímání. Neuměla nic jiného než se modlit růženec, který se ale modlila stále a na všech místech, tak, jak to v těchto krajinách s velkou horlivostí dělali i jiní zbožní lidé. Zábavou při pasení jí byly kamínky, květiny a milované ovečky.

Taková to byla dívka, kterou si vyšší moc vybrala, aby se zasloužila o Lurdy. Z náboženství víme, že Bůh povolal od stáda muže, aby byli vůdci jeho vyvolaného národa, jako například Mojžíše a Davida. Bernadetta si svoje

vyvolení nevysloužila učeností, krásou, bohatstvím... Ale asi proto, že byla prostá, bezelstná, nad míru poslušná, pobožná a ve svém jednání svrchovaně skromná. I když Bernadetta ve čtrnácti letech nebyla dosud u svatého přijímání, žila velmi bohabojně a ve všem si uchovala nevinnost srdce. Její mladší sestra vypravovala, že byla od ní často kárána, že se málo modlí, že je prchlivá a lehkomyšlná.

Co se týče Bernadettina zevnějšku, vypadala ve svých čtrnácti letech, když ji rodiče vzali domů, aby jí mohli poskytnout více náboženské vzdělání a usnadnit jí přípravu ke svatému přijímání, sotva jako jedenáctiletá, nanejvýš dvanáctiletá. Byla malé postavy, štíhlá, vyhublá, nad své družky nevynikala. Měla černé vlasy, jemné, hnědé oči, plné prostoty a nevinnosti.

První zjevení

Psal se 11. únor 1858. Matka dovolila Bernadettě, aby se svou mladší sestrou Marií a malou sousedkou Johannou, vyšly za město nasbírat trochu suchého dříví. A sice na okraji řeky Gave při Mesabiellské skále, kde bylo chudým dovoleno sbírat suché haluze a třísky, které řeka vyplavila na kameny.

Bylo pošmourno a chladno. Proto dívky vyšly tepleji oblečeny, Bernadetta si musela díky svému chatrnému zdraví, na příkaz své matky, přes svoje chudinké a záplatované vlněné šaty přehodit vlněnou plachetku, zvanou kapulet, kterou si zahalovaly hlavu tamější selky. Přikrývala ji nejen hlavu, ale i krk a splývala po ramenech dolů. Na nohou měla punčochy, obě dívky měly jen dřeváky na bosých nohou.

Bylo kolem jedenácti dopoledne, když dívky opustily město. Marie a Johanna byly čilejší, zdravější a tak Bernadettu předběhly, přeskočily bosky strouhu, tehdy skoro vyschlou. Když si obouvaly dřeváky, zavolaly na Bernadettu:

„Dej si pozor, voda je studená!“

Na Bernadettu nečekaly, ale spěchaly k místu, kde spatřily velké množství naplaveného chraští. Když Bernadetta uslyšela, že je voda studená, zarazila se. Vzpomněla si na svoje chatrné zdraví, váhala, zda má následovat obě děvčata. Pak se rozhodla. Opřela se o velký kámen a začala si stahovat punčochy. Najednou byla ze své činnosti vyrušena zvukem prudkého vichru. Ale před tím - i když se nad krajinou vznášely husté mraky - se nepohnula ani větvička. Pozvedla hlavu a rozhlédla se kolem. Topoly na okraji strouhy, kde se zouvala, stály tiše, listí se ani nezachvělo.

„Spletla jsem se,“ řekla si tiše Bernadetta. „Asi se mně něco zdálo.“

Opět se shýbla, aby si sundala punčochy. Ale podivný šum se ozval znovu, zdálo se jí, že se táhne k jeskyni, a tam se ztrácí. Podívala se tím směrem a spatřila neobyčejně krásné zjevení. Chtěla vykřiknout, ale nemohla ze sebe vypravit ani hlásku. Zděšená tím, co spatřila, padla na kolena. Ve výklenku jeskyně uviděla, jak se později prokázalo, Pannu Marii, zářící tak velkým nadzemským jasem a krásou, že nic pozemského se k tomu nedalo přirovnat. Zjevení bylo střední postavy, spanilé a mladistvé, na první pohled kolem dvaceti let staré. Neznámá měla jasně bílé roucho, dlouhé, přepásané blankytnou vlající stužkou, která splývala až k zemi. Zdálo se, že její nohy se dotýkají lehce růžového keře, Bernadetta měla dojem, že jí na každé noze vykvétá růže zlatého lesku. Ruce měla na prsou sepjaté k modlitbě a držela v nich růženec ze sněhobílých perel, které k sobě pojil zlatý řetízek - perly končily křížkem barvy zlatých růží. Rty Panny Marie se nepohybovaly, jen se